

Nebojša Andrić

Vaseljenski brod

Poezija



BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK
MMX

ŽIVOT

Moje telo, ne ja, moje telo je
Vaseljenski brod
U njemu sve lebdi bez reda
Brod se kreće ka Suncu
Sve brže

Ja sam, ne moje telo, ja sam
Pokušavao da dodirnem mudrost
Misli razumne o postojanju
Opstajanju

Sve je od mene bežalo
Kao razvejani polen
Što mi je dražio nozdrve
Grlo škakljao i treperio
Svud neuhvatljiv

Ja sam pokušao da uhvatim osećanja
A ona su ko grane žalosnih vrba
Drhtale oko mene
Klizile iz ruku...
Ostajalo je samo lišće
Tužno, dugačko, usko lišće

Život je nejasno
U izmaglici
Kratko čekanje poljupca
O kojem sa strahom pričaju
A već umrli

Život je
Tutnjanje kroz predvorje
Kojim promiču slike niotkudne
Pomalo zaboravljene

Život je strašan uzvik
Krik, odjek u samoći
Prazne čekaonice
Život je umiranje

A nikada se ne predaje
Kao ni pesme
Sergejeve, Marinine, Brankove...

DETINJSTVO

Niko nije umro na brdima
Sa kojih se slivaš u mene

Magnovenje igre pogled okrznut
Hrane me
Nečiji pokret, nečiji osmeh
Pogled
Bose noge u vrelini prašine
Pocrnela nadlanica od klikeranja
U blatu okupanom suncem
posle kiše

Dobijene svakodnevnne bitke
Krvavi nosevi i glave
I sve tako daleko ogromno
Smanjilo se i lako se prelazi
Dostiže

Niko nije umro na brdima
Sa kojih se slivaš u mene
Hraniš me burom
Gde god zaspao

Probudi me neki brđanin
U prolazu i ne primetivši me
Valjam se sve veći od svetlosti
Koja se uliva u korake
Što golo brdo ostavljaju
Na trenutak mučan

Za vekove krvi imam
Nakupljene u tvojim travama
Tunelima od lišća
Kanalima
I krtičnjacima
Vodama ustajalim
Na mojoj izgoreloj koži

Za vekove snage imam
Da zorim na divljim obalama
Mnogim
U istom času istim osmehom

Kada bi mogli da me vide svi
Oni što na brdima mojim
Umrli nisu

LUDOST

Igram se munjama i zvezdama
oblacima pokrivenim
razlog za pesmu tražim
o lude tek hujite kraj mene

Igram se vašim pogledima
i vapajima
hvatam vaše mirise
tkam ih u moje ćilime

Drobim vaš zaleđen dah
i misli zarudele
topim
u moje ludilo

Neuhvatljiv, jadan
kružim u sebi
sve brže –
Da se raspuknem?

Da lakše stanem
u
LUDOST

MLADOST

Mladost
Drhti, besni
Stid tera na oprez
grudi ti planine dižu.

Čekaš
Da te dodirne
San poput mog
Kog niko dosegao nije.

Hitaš ludilu
u zatvorenim očima
pogled neviđene lepote
osmeh blagi.

Pitaš me
napisah li pesmu tvoju
A znaš da nikada neću
Nemoć okončati.

DODIR

Dodirne me ponekad
A kako bi drugačije
Iz Daleka najdaljeg
Plavetnilo bolno.

Trgnem se kada
Osetim da bih
Dodir da zadržim
Makar se okamenio od topline
Koja me Slabog zove
U sigurnost opstajanja.

Krećem se brzo
Sve izgleda drugačije
Samo dok ne stignem
Potom
želja guši san
Kida plavi dan u pramenove običnosti
Slabost zovem razumom.

Ne želiš da shvatiš
Da vraćanja nisu odlaženja
Reči – nepotrebne
Podsećanje – greh
Utvrđivanje krivice – bolest.

Dodir plavetnila avetnog
Ako prođe
Šta onda?

LJUBAV

Premetao sam mozak
Ne zna se koliko puta
U predugom životu,

Bio mudrac, naivčina
Najveći glumac iskrenosti
Do kraja iskren
dok glumio sam život,

lagao da mi je svejedno
I
da mi je stalo.

Borio se za lepu reč
Svačiju
Kidao od sujete
Gubio razum od drugačijeg
I onda beskrajno vređao
Najviše sebe u drugima.

Ponekad ništa razumeo nisam
Večnost je prolazila dok shvatim
Dobrotu i zlo svejedno je.

Nekad su munje iz grudi
čela, sevale
sve je bilo jasno u trenu
I
lako

Odlučiti, raznežiti
Naljutiti, pokrenuti.

Svuda me je bilo
Obično najmanje gde treba
Ili kasno
Možda prerano
Ipak dovoljno na vreme da upoznam,
Tek nekoliko bića
Što su znala
da se lažu tragači za istinom,
smislom,
istraživači jezika
duše
I
ko zna čega sve ne
I
da u samoći svekolikoj
poput moje
priznaju
da ničeg nema
osim vapaja
da život je
da san je
I
u svemu je
Samo
LJUBAV.

PESNIK

Upoznao sam čoveka
Što je pronašao
Mrtvog pesnika
U parku na klupi
Smrznutog od bola.

Hladnoću svakoliku odavno
Osećao nije.

Nismo znali
mi Jadni
Oko njega
Da smo isti
Da nas ne razlikuje.
Dok podsmehom
Mešasmo vodu i vino.

Nije mi nedostajao
kada ga
za prvim stolom levo
ili poslednjim desno
nije više bilo.

Moj nevid
prezir
tek behu delići
bola najhladnijeg
smrtnog.

Razbile me reči
naknadno otkrivene
za sitne
nedodirljive
i
shvatih
da su se svi pesnici
ovog sveta
te noći, na klupi,
u tom parku
smrzli od bola.

Ostali se kreću
bez stida...

ĆUTANJE

Prvi put da ćutim hoću
da se utopim
u zvuk pretvorim
prodirem kroz
nikad viđeno plavetnilo
prekrijem osmeh
što mi obujmi
svaku misao.

Pričaš mi
komadiće pokidanog sna?
Da li si sigurna
da ne znam šta ćutiš?

U trenu zavoleh sve u tebi
drugima namenjeno
svaki tvoj nagli pokret
nesklad prelepi.

Budi sigurna
dok odlaziš
da neću zaboraviti
pogled dublji
I
plavlji od moje misli
tebi namenjene

Znam da ti prija
Moje divljenje
i
to ti je dovoljno.

Mirno spavaj

Ako te nekada ošine
Misao u kojoj prepoznaš
Reč moju
Javi se TI!

POLJUBAC

Nisam umeo tvoj
Dah da pretvorim u želju
Sputao me privid snage
Razoružala Krhkost
Obesmisnila igra prastara
Koju ne naučih.

Nisam te upoznao
A trebalo je
Da razumem svaki dodir
Glavu bez reči sagnutu...

Proći će večnost
Shvatiti neću odakle si došla
Ko te poslao da mi visoko
u krošnje odneseš
Misao, želju

Ostao je samo nerazum.

TESTAMENT

Hoću blage poglede na ploči
Osmehe razlivene po grumenju
Tihu pesmu na usnama
Bez plača
Bez govora
Bez šapata.

Hoću mirnu reč sveštenu
Samo žito i vino
Hoću Mesto
u pričama veselim
U snovima što usne
U osmeh pokrenu.

OTAC

Krene krik ka pesmi
Izlije se reč.

Mladina poput rose
Prekrije beskućnike
U svim parkovima sveta.

Bol zarudi
Ne da oca da zaboravim
San je želja
Greh sustiže.

Kičma prelomljena
Mislio sam zalečena opet krcka...

MORE

Drhti pogled usne se grče
Dok gledam kako ne znate
treptaj šta je
vatromet,
miris što ga more nosi
I
vetar što me seća da si tu

Još tren pre živeo sam i ja
Mislio večnost je moja
A sad vas gledam bezbedan
U nemoći
Srećan zbog vašeg smeha
Plesa i divnih lica
Tela nad našim glavama
Tebe pored njega uzdrhtale
Osmeha morskog u očima.

Neka te bude
U trajanju
U snu bebe
čuvane lepotom
tik do mirnog mora
neka te bude u damarima njegovim
do kraja.

LAGANA

Krezubi dani
škrguću nervozno
rastrzani padaju
pred mene brzo
prebrzo
tek da ih dotaknem stignem
a onda mi ponekad
lice zapahne
povetarac mira
što šalješ.

Svaki mi damar
Usporiš, nasmešiš
Lagano utonem
Kao u toplu vodu
Snagu ne gubim
I
o čuda
Mogao bih nekolicke
Trenutke i da ćutim
Zadovoljan, zahvalan...

SAN

U pogledu
Vreme stane
I zapamti se.

San u vetru
što se nebu otima
jauče.

Vetar nosi me
U osmeh plavi
Vetar sve jači
Porušiće
Sve luđi.
Odneće me mahnitog
U pogled
Zaustavljenog vremena.

Želja sputana
vrišti
glasnije od
poludelog huka.

Kida se svako
parče utrobe
Kreće u noć
U nebo
što se buni, zavija bolno.

Odlaze se
dodir neminovni.

Kida se sve
Korak zaleđen
U fijuku strepnja
Da dani koji dolaze
Zaborav nose.

Neka treptaj
Postane večnost
Reč izgovorena
Kamen nepomični.

Neka pogled
Zaustavi vreme
I zapamti se
U pokoljenjima.
BILO JE...

Sve ovo jednom bilo je
u meni
ili pored...

činio sve
mirovao
svejedno bilo je
ili nije
ko izmeriti može?!

Promenio sve
u sebi
ili pored.

Možda dečak uplakan
iza prozorskog okna
što mi kroz staklo
ruku pruža, čudom dodiruje
rukom vrelom,
teškom
san prekida
ostavi grudi otežale.

Možda on zna
zašto me za pomoć
preklinje.

Sve ovo jednom u meni bilo je
ili pored
i nije mi teško
ni žao
da opet isto koračam
udaram vređam
Ljubim
svejedno je
ko suditi može,
sme
o mom Snu?!

JUTRO

Videli su me
kako kružim detinjstvom
i plačem
jer Kuća
nije više moja.

Videli su me
kako kradem
Igru
nečiju...

TAJNA

Sve je drugačije strašno
sve kasni celu večnost.

Te reči što me znaju
bile su uvek tu pored mene.
Dan prošao nije da ih nisam okrznuo
i brdom i dolinom hodajući.

Ta jarost meni bliska, željena
grubost koju kao nikada pre
opraštam i pre nego što se izgovori
sve kasni.

Kako je moguće?
Ko ti je rekao sve o meni?
Kad sam otvorio dveri?
Kad sam pustio pogled tvoj
da šara po mojoj utrobi?
Zašto se ne ljutim?
Zašto ne tražim što i od drugih?

Ipak je to kazna
da sve znam
i
tako nag
da se prvi put ne stidim.

Nema straha
ne treperim
ne žurim a vapim

za rečima što me cepaju
što mi se po licu razlivaju
blago letnje kišno.

Od prvog trena sve sam znao
mislio proći će
mislio isto je
ništa video nisam
slep od sebe.

Kuda ću sada?
Kako se sresti bez dodira?
Kako isto pričati bez osmeha?
Da zaronim pa šta bude?
Ne mogu!
Ne daš mi!
Lažem!!!
Ne smem!!!
Smem, ali snage nemam.

A sve, sve je postalo nevažno
posle samo nekoliko redaka
pa rebra bih, šavove lobanje
da razdvojim
da saznam šta sam zgrešio
da saznam zašto ispaštam
da mi lakše bude
da odživim nezaborav
da nosim sve što sam želeo
lako uz osmeh što bol prikriva
da mi svetlost bude puna slika naših
svakome običnih nama nemogućih.

Znam da bi kao i uvek
sve drugačije od tih budnih snova bilo,
ali ovaj put
drugačije bolje.

Nikada saznati neću da li bi bilo tako
ali,
nema bola
možda i nije kazna
nagrada to je
da vidim te reči
koje čeznuh od pada na šar.

Nagrada to je jer
nikoga ja ne znam ko to dožive
nikoga nema ko primi tu milost
vekovi prolaze pored ljudi
koji pripijeni jedno uz drugo hodaju
a ništa o sebi, o ruci bliskoj u svom dlanu ne
znaju.
Kako pre ne shvatih
nagrada to je
sreća u genima svih predaka i potomaka
nezabeležena

Pevaću zato dok dišem
i prvi put nije važno
što niko ne zna razlog pesme moje

LET

Pokidam sve, polomim, razbijem
dignem se snagom ruku svojih
par metara iznad tla
i letim...

Sve mogu i ne možete mi ništa
uvijam se, svuda prođem kao zmija leteća
gledam, govorim, pomažem vam, smejem se
i letim...

Nikome nije čudno, svi mi se smeše
slušaju me, pričaju mi, nude mi postelju,
hranu,
sve nežno uz osmeh odbijam
i letim...

Puno je reči neizgovorenih preda mnom
dani se bez sna nižu, put je do pola otvoren
težak, lep, zato
i letim...

KRAJ

Moji poznanici
(možda bi to činili
i prijatelji kojih nemam)
sakupljaju za mnom
delove mojih urlika
parčad moje ljubavi
dok se zaklinjem
na nemoguće ćutanje

Bolujem opet isto
vređam, udaram
muka mi od sebe
izvrnutog
neprekrojenog
nerazumnog
opet vređam, udaram
posle bolujem
ništa od sebe
naučio nisam
opet sam nesporazum

Čitav život jedan
ceo san jedan
sve kasnilo je

I kada prespavam dan
u jednom gradu
pa bauljam mrakom drugog
zaboravljam delove urlika
parčad prve ljubavi

koju sam večnost celu mirisao
po putevima glavnim
i sporednim
i po bespućima
po presahlim rečnim koritima
po tužnim planinskim vrhovima
bez snega, bez ptica...

I sve su jedna bile
a ona jedina nad njima
znala me
ni slutio je nisam

A...

Poželeh slab da stanem
da mirise sve ukinem
da odumrem, da vam priznam
da se pokorim slepilu
da vas pustim da pobedite
vi glupi, truli, bez kapi krvi,
zli, površni, podmukli
prazni, uobraženi
vi slabi, sebični
potkupljivi, sitni, bezlični
vi spremni da bez sna
bez žrtve živite

Poželeh da đavolski
sporazum postanem

Tad jedna jedina
nad njima
krik pusti
i raspori me golim rukama
prostre me pred rođene oči
slabost u svetlost premetnu
za miris dijamantski tvrd
uhvatih se makar oslepeo

Uzalud

sad drob svoj lagano puzeć
u rukama nosim
i čekam
KRAJ

ŽIVOT

Svetlost se vaskolika
iz grudi
kroz stomak
u prepone spustila

Reči raspukle od ljubavi
onemele me
onemoćale
najslađim bolom

Neverica dočekana
senka šumama preletela
u sunce gledam
bez bola, suze

Govoriš mojim rečima
a skoro sam se okamenio
gledaš kroz moje kosti
srećom nisam sve zaboravio

I sve se u tišinu pretvorilo
u dodir bezvremeni
u pogled daljinama
vekovima razdvojeni

Konačno dočekah
siguran u sve što čuh
nagrađen
SAD ŽIVIM

MIR

Ni na jedno brdo
niklo iznenada u ravnici
nisam se popeo

Kroz kišnu zavesu
jedinu
nisam prošao

Svaki me
Sunca zrak
krvavo zboleo

Sve ludosti
svoje
sam sam smislio

Ništa mi se
slučajno
nije dogodilo

Nakon nekoliko
udaraca iz mraka
Mir sam našao

Mir tužni, jadni
prazniji od šaka
iz kojih je pesak iscurio

Mir veći
od bola
čedomorke

Mir u kojem
sve i svako
da budem mogu

Kako samo miran
može da bude onaj
koji ništa pronašao nije

A

Tražio je
davao se
želeo najveće

Kako je samo miran
onaj koji ništa
pronašao nije

Ni bol pravi
želju jadnu
samilost svačiju

Ništa

Kako veselo
zveckaju
dani proćerdani

Kako jadno
zveče
dani nedočekani

Ili je
ogromno
za nevid bilo

Ili se
u zrno
tuge pretvorilo
koje će
u dnu grla
večno da stoji

Život sam
u život
prevrtao

Ispod
svake nemoći
zoru dočekao

Krikom sam se
pokrivao
urlicima sakrivao

Sve najdraže
u sebi
milosrđem sam pobio

Svima sam
muke
samoubistvom skratio

Dok sam
tražio
ono najveće

A znao
da ga
NEMA

DAN

Jednom godišnje
ceo dan plačem
i na kraju
uvek isto shvatim
laž je
da lakše posle bude

Jednom godišnje
ceo dan plačem
besan što si
dozvolio da Te
nema

Jednom godišnje
ceo dan plačem
za sve ostale dane
kada zbog Tebe
suzu ne smem da pustim

I čas sam spreman
sve da srušim
čas sam nemoćan
bez Tebe izgubljen
jednom godišnje
ceo dan plačem

U trenu pomislim
da suze su presahle
potom vidim uplašene
kako se polako nesigurno

pod Tvojim rečima povijaju
jednom godišnje
ceo dan plačem

Stresem se u praznini
koja iza Tebe zjapi
muka mi od otimača
Tvoje misli
sretan što si nas
naučio da kraj ploče Tvoje
puni poštovanja svakog
mirno ćutimo

Jednom godišnje
ceo dan plačem
Mislio sam
zbog Tebe
za Tobom
Ne
jednom godišnje
ceo dan plačem
zbog nas
zbog sebe
da operem suzom
ostale grdne dane
otegnute u
izmišljenom vremenu
Ostavio si me samog
da nagađam
krvavim noktima
udaram u zidine
srama

osuđen da stvorim
dane umivene
i da zauvek
jednom godišnje
ceo dan plačem

Zoranu Đinđiću

12-og marta 2005.g.

DUGA

U kasno avgustovsko
tromo ravničarsko popodne
prsnula je kiša
kvasila krupnim kapima
samo maleni trg
i moju košulju boje neba
na kom su se
dve duge pojavile
činilo mi se
na zapadu

Bežali smo od kapi
koje su dobovale jako
poput sećanja
u zaparu
prepunog restorana
brze hrane
Okrenuo sam se
prestrašen od primisli
da dugu nikada više ugledati neću

Zastao otvorenih usta
Bože jedina prilika
dve su svih boja
i umalo krenuo da
bar ispod jedne prođem
u gradu sećanja
još uvek lepom
gde prolazak
kroz tvrde dveri

uvek ubrza srce
da u tom gradu
ćup dugin zaboravim
da se samo premetnem
i da te u stopu pratim
neprepoznatljiv

Zastao sam otvorenih usta
skupljenih trepavica
dolazila si iz sunca
polako nasmejana
očiju nebeskih otvorenih
ispod duga kroz krupne kapi
za ruke si držala
dva anđela
neko je godinama
u kojima te nisam sreo
hodao pored Tebe

Videla si me

i moju želju
da prođem ispod duge
bar jedne
Pobegao sam od pljuska
u zaparu prepunog restorana
i čim sam među iznenađene
i nasmejane kročio
kiša je iznad glava prolaznika
zastala
duge su se u ćupove
povukle

stajao sam na sred restorana
žamor je prestao
svi sa tacnama u rukama
i svi za stolovima
su se okrenuli
znali su da sam ipak sreo
Prošlost
i da dugu više nikada
videti neću

ČEKANJE

Gotovo je
ništa više ne mogu da učinim
sve je probano
u ništa pretočeno
neće se desiti kada se najmanje nadam
i to sam potrošio
nisam pronašao nisam ni tražio
uzimao sam odmah i prvo nuđeno
Ne volim i nikada nisam voleo
lagao sam da volim sebe
sve je tek dodirnuto
ništa nisam do kraja učinio
kao da sam slep pipao
čitav život
sam samo zapomagao
pomoć tražio
niko nije čuo

Koliko sam samo ljubavi primio
uništio
koliko snage tuđe svojom sam zvao
koliko slabosti svoje prikrio
a opet nada bio
šta čekam
šta gmižem
čije oči sečem
koje vlasi cepam
čije laži trpim ćutim
čiju mržnju na grudi
onemoćale privijam

očiju punih krvi
kako ću raku naći
više se i ne bojim
smeh mi lako dođe
sve manje pričam
bolesnu utrobu slušam
ječi
čekam

ČEKANJE 2

Ništa više ne čekam
Ni bol ni san
na ukočeni pogled
ne padaju

I pevam
da bih kraj dosegao
smrznut ili skamenjen
blesav i napušten

Slobodu sam samo mislio
zloupotrebio
željan ovozemaljskog kala
samoću zaslužio

Ne čekam više
ljubav u svom glasu
sjaj u svom oku
život u svom pokretu

Ništa više ne čekam
ni one koje sam izneverio
ni one što sam u ljubav
ubedio

I pevam
da bih kraj dosegao
prazniji ili mirniji
blesav i prevaren

Slobodu sam izmislio
da bih laž prodavao
lakše proživeo
prezrenje zaslužio

Ništa više ne čekam
nemam koga nemam sa kim
ni ljubav
na ukočeni pogled ne pada

DIVLJE CVEĆE

Crveni se livada divljeg cveća
od besnih kopita neosedlanih konja
koje mirno jašem u susret Tebi
koju znam

Nošen mirisom vode u nozdrvama
plamenom u rukama dignutim iznad glave
i u danima prepunim sunca
od kako sam krenuo iz vreline greha
u suton nekog praznika
ne zna se kog
na stazu koju samo Ti znaš a ja
uvek pogrešno naslućujem
pa rijem livade divlje očiju punih rose
i vidim Te na svim horizontima
bosu neopevanu nijednoj sličnu
kako divlje cveće škropiš kapima
sa uvojaka dugih
grudi čvrstih ispod haljine tkane maslačkom
i lutam pogrešnim stazama i mimo puteva
slep od Tebe u drugima Te tražim
a znao sam Te
i dok sam divljao vodama svakolikim
slep od sebe u drugima Te tražio
kasno stizao do daljina iz kojih si odlazila

sada sam konje neosedlane uzjahao
divlje cveće u kosu upleo
mirno trag crveni ostavljam i jašem

makar Te ne sreo zaustaviti se neću
jer sam Te video usnulu u divljem cveću
nedostižnu

PRAZNINA

Nema te da vidiš
kako duvam u maslačke
na novim livadama
grebem oblake
kao da su moji snovi

Nema te da dodirneš
bol u mojim grudima
koji se gasi
da zaustaviš suzu
na grkljanu

Neka te ima
na svakoj dini
na ledu polova
na kometama
u mojim praznim noćima

Neka te ima
i bez mog dodira
izvan mojih lutanja
netaknute
mojim izgovorima

Nemaš pravo
da mi oprostiš

STREPNJA

Napete reči zastaju
da ne prsnu
kao kap kiše
na suvoj zemlji
Joguni se
nepotrebno
uvek u nevreme
pa se kaje
Tugu budi
nestrpljenje, želju
u strepnju toči
Reči bubre
pa prsnu još u vazduhu
nervozne, bolne
Bolje tako
ne padnu
ne natope zemlju suhu
Kad bi samo znala...
na vreme bi se jogunila

TAMA

Kada te steže najjače
Otvori oči i sevni
senke svud oko sebe
napravi
ispuni pluća
najlepšim sećanjima
nasmeši se u tamu
svi će videti
veruj

DUŠA

Gazim dušu
otežalu pesmama vaseljenskim
koje neće da ispeva

Uspravan suncokret u tami
kraj njega bambus
mudar čvrst

Na deblu jato
niz maticu sred reke plovi

Lice mi je kamen
ugrejan vetrom zaustavljenim
utroba vri od viška reči
i pogleda

Od Bola ne odustajem
pričam i gledam

Nenaučen
svaku ranu
obnavljam

SAN

Ne smem da zaspim
iskon me čeka
sabijeno vekovno opstajanje
svaki drhtaj čovečanstva
kožu mi skuplja

Ne smem da zaspim
iz svetla iz tame
oči raširene usne nemirne
pitanja bruje ne stižem da odgovorim
i kada znam

Ne smem da zaspim
u gene mi slabi damari utkani
bojim se otići ću u snu
poput svih nespokojan nezavršen
zebnjom strepnjom mukom ispunjen

Ne smem da zaspim

SMRT

Treperi moždina od boja
Što me prožimaju
Blistaju nemoguće
Sudaraju se
U radosti

Znam

Da ću se prepustiti
Ne žalim ni trena
Sve sam dosegao
Lagan sam

Nasmejan

Dok svetlost
Stvara nežan zvuk
Ubija buku licemerja i
Sv izmišljene dileme

Sam

Poruke sebi šaljem
Smisleno odgovaram
Konačno u besmislu
Slažem se sa sobom

Blažen

Uzalud sam opipao
Čvršći od mramora
Gladak, blještav
Lep, primamljiv

Znam

Da ću se prepustiti

Beleška o piscu



Nebojša Andrić je rođen 21.07.1961. godine u Valjevu. Prvu zbirku poezije "Stara zavetovanja" objavio je 1992. godine u izdanju Književne omladine Valjeva. Iz te zbirke jedna pesma uvrštena je u antologiju "Pelud sveta" koju je priredio Pero Zubac. Drugu zbirku "Obrisi svega što

sam" objavio je 2002, a treću "Vaseljski brod" 2006. godine. Obe u izdavačkoj kući "Intelekt" iz Valjeva.

Ophrvan poslovima od kojih živi sporo piše, retko objavljuje. Radio kao novinar, glavni urednik i direktor u lokalnom radiju u Valjevu, bio dopisnik lista Danas i Radio Slobodne Evrope, direktor i glavni urednik Regionalne televizije Valjevo. Poslednjih pet godina živi u Beogradu, a radi po celom Balkanu najviše kao predavač u oblasti komunikacija.



Balkansko književno društvo – Balkanski književni glasnik
www.glasnik.net

Edicija *Poezija*
Nebojša Andrić, Vaseljenski brod

Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov
Urednik Vesna Denčić

Copyright © by Nebojša Andrić & Balkanski književni glasnik – BKG, 2010.

Drugo izdanje. Prvo elektronsko izdanje.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd 82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] /
Elektronski časopis. Način dostupa (URL) www.glasnik.net
Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
Urednik PDF izdanja Vesna Denčić.
PDF dodatak časopisu.

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)
COBISS.SR-ID 141175564

BKG 1 / 2010. Sveska 23. PDF SEPARAT
EDICIJA „ČITAJ I DAJ DALJE“